

АБОНАМЕНТ:

за година 30 лева
за 6 месеца 18 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:

Годешни и венч. 40 лв.
Всички други обявления,
и реклами по 1 лв. кв. см.
Некрополи и благодарности
по 2 лв. на кв. см.
Приставски обявления
по 80 ст. на дума.

ИЗТОЧЕН КРАЙ

Орган на Обединената Нар.-Прогресивна Партия
— Бургаски Окръг. —

Излиза всяка
СЕДМИЦА

Всичко за вестника
се изпраща до
редакцията му

Директор: К. Илиев
адвокат

Телефон № 112.

СКРЪБНА

ВЕСТ

С сжкрушени от скръб сжрдца сжобщаваме на роднини, близки и познати, че многообичната ни и непрежалима сжпруга, майка, джщеря, снаха и сестра

ТАШКА АПОСТОЛ СТЕФАНОВА

(Родена Андон Василева — 24 годишна)

след едногодишно тежко боледуване предаде Богу дух на 9 того, 2 часа след обед, в гр. Лозана — Швейцария, като ни остави в неугешима скръб.

Мила ни Ташке, престана да бие твоето добро сжрдце, затвори се очите ти, но кротостта и смирението ти ще оставят неизличими спомени. Нека твоя тих живот, изпжлнен с материнска любов, ти бжде награда в вечното жилище и утеха за останалите скжрбящи.

МИР НА ПРАХА ТИ!

Тленните останки на покойната ще се пренесат в гр. Сливен кжм 25 т. м., когато ще стане погребението ѝ.

ОПЕЧАЛЕНИ:

Сжпруг: Апостол, деца: Георги и Андон, свекжрва: Елена, баща: Андон, майка: Мата, сестра: Цвета, братя: Васил и Димитр,
г. Сливен, 11 март 1922 г.

СЕМЕЙСТВА:

Стефан и Киро Г. Стефанови, Маринкеви, Стоеви, Киро и Андон Стефанови, Келови, Главчеви Илиеви и др.

ИЗЛЕЗТЕ НАПРЕД!

В нас борбите сж били често анемични и ако силата на народа не се е откроявала напжлно, джлжи се, покрай другото, на факта, че някои от народните водачи сж стояли далече от вжлната на народните тежнениа и никак си сж били чужди на борбите. Историята на народните борби дава основната поука, че всеко време си иска своите хора, че всеко движение си иска своя ум, своите чувства и своята душа. Французката революция немаше да чаправи така резко прелома в управлението на страната и немаше да остане като епическо сжбитие в историята, ако начело не бе изпжлнал един Камил де Мулен, един Робеспьер. Бжлгария немаше така лесно да се отжрве от кжрвавия терор на Стамбула, ако борбата на широките маси не бе родила един Мицаров и един Узунев.

Нуждно е всекога водачи, които като обобщат чувствата, като кордират умжт на мнозинството да направляват ржката и служат за компас в борбите.

Сега, когато в Бжлгария се жрши нещо страшно, когато сжобщашкото народовластие се жрроди, когато джржавата се жжкопава економически от кефа на хора, които немаат нищо общо с народа — сега, когато стои отгрит гроба на бжлгарското щастие и вжлната на народното

незадоволство издава своя ежтеж, ние питае: где сж народните водачи, где сж ония, които се етикират за носители на идеите на народните маси?

Един народ се бори с последните сили на изджхважщ гигант, един народ агонизира, а голяма част от неговите пжрви хора стоят безучастни! Това е трагедията на политическия живот — нещо повече — това е позора на джржавата. Дружбашите сигурно сега сияят в ореола на своето осеяние; те сж доволни от положението си, че недоволството на масите не може да ги засегне. А народа се вжлнува, неговото негодувание кипи — отмжшението вече просиява от неговите очи — отмжшението за оная цинична гавра, която се вжрши с неговите светилица, с неговите олтари и с бжлещето на децата му.

В това време, което наумява хубави минути от миналото — време на приготвления за епически завети на историята — народните водачи сж длжжни да излезат напред, да оформят борбата и да заговорят от името на недоволните. Те трябва да направят това не само като граждани, не само като синове на наранено и оскжрбено отечество, но и като ржководители, като спасители, защото без тех борбата може да се изроди в една нежелателна фаза, която да-

ва с ени изиншени от кжрви и сжлзи — сени, които обвиват в траур и народ и история. Нека се помни добре, че предпазителната клапа на народното негодувание, на народното озлобление е предоставена на водачите, които сж се издигнали от колективния ум и от колективните чувства и, които сж поели отговорността пред историята — тая най-умна, но при това и на строга сжлница.

Излезте напред, вие, които говорите от името на народа — излезте пред масата и нагласете борбата така, че тя да се овенчае с успех, без да се помрачи спомена от нея! Излезте и ударете камбаната на спасението! Знаем, тежж е вашия кжжст, знаем мжчен е вашия пжт, но за това пжк той е велик. Моментата не жрпи отлагане — негодуванието расте с гиганска сила, то плиска своите вжлни все по-високо и по-високо и реве като от джжно разжляно море. Опасно е да не бжде подкована канарата, опасно е да се не сжбори фара!..

Господа водачи, кжсно ще бжде утре, ако вие излезите да шибате с пржчка кипящото море, за да го окротите...

Кжсно ще бжде да спасявате!

Р. Р-ов.

КОМУНИСТИТЕ „СЕ БОРЯТ“.

Верни на своя лозунг: „колкото по-зле, толкова по-добре“, комунистите проявиха своето тясногжрдо партизанство и около университетската криза.

Още в пжрвият момент, когато студентството поиска да реагира срещу посегателството на м-ра Омарчевски вжрху автономията на университета „другарите студенти“ — по внушение от текего при Шарен мост, измислиха теорията: „Буржоазните синчаги, искат да правят политика от тоя конфликт, и прижличайки около себе си безпартийните студенти, да сжздават настроение срещу правителството, за сметка на разни демократи, народняци и пр. и ние — „защитниците на широките народни маси и трудящите се“ ще се борим срещу тия тяхни попжлзновения, ще се борим срещу правителството, ще се борим срещу порядките в университета, който в ржцете на буржоазията е средство за борба с комунизма (ум имате ли г. г. комунисти?!), и най-последно, ще се борим и срещу тоя академически сжжет, членовете на който през време на во ната пишеха националистически книги и подхранваха у народа войнствен дух!“. Така запяха „другари-

те!“ — Ще се борят срещу всички, но не и срещу своеволието на м-р Омарчевски.

Своята активна подкрепа на „народовластническата“ просветна политика на господина Омарчевски, те дадоха, чрез упоритите си опити да тероризират сжбранието на студентите, свикано веднаж за вземане резолюция и други пжт за изработване изложение — петиция до камарата. С бо, с ками и револверни вистрели те се опитваха да разтурят сжбранията и по тоя начин да не ладат вжжможност да бждат провжжгласени исканията на студентството и бждат велегласно направени декларации, че студентството ще отстоява своите и на на университета правдини.

Исканията на студентството изразени в резолюцията му от 2 III. 1922 г. приета с грамадно болшинство, вжпреки бясният рев на комунистите, бяха:

1) *Вжстановяване пжлната автономия на джржавния университет, като се отмени запобедта на м-р Омарчевски, която предизвика настоящия конфликт.*

2) *Отменяване на реакционните и неакадемичните пжнктове б нобия университетски правилник, с който се отнемат политическите права на студентството и министерското постановление 101.*

3) *Полагане сериозни грижи за широка народна просвета и б частност пждобряване материалното състояние на единствения български университет, както и намаление на студентските такси.*

Редом с тия „партизански попжлзновения на буржоазните синчаги“, студентството като констатира, че г-н Омарчевски се води в своите действия не от интересите на фиска и от тия на науката, а от грубопартизански сжображения и зла воля, прави следната декларация:

„Бжлгарското студентство смята, че е вече време да се тури крап, на тази *пробокаторска и антикултурна* политика вобще и частно спрямо университета на М-зото на просветата“. „Учебното дело и неговите работници не могат да бждат обект на партизански попжлзновения и злоба от какзито очевидно се ржководи м-р Омарчевски“. „Какво ще стори след това м-ра на просветата ние (студентите б. м.) не знаем. Но бжлгарското студентство джлбоко сжзнавайки своя вжрхожен джлг като интелегенция, която изхожда от недрата на своя народ, джлжи да декларира пред вас и бжлгарското общество: *че то може да бжде възпитавано само б едно учебно заведение, което по*

